

[Niels Helveg Petersen]

Det kunne jo egentlig være ligegyldigt, hvis ikke det forholdt sig sådan, at dette netop er dybt skadeligt for det europæiske samarbejde, især i et land som Danmark, hvor der er megen naturlig skepsis over for dele af det europæiske samarbejde og den måde, det gribes an på. Den kæmpeforskel mellem fine ord og konkret stillingtagen skaber nødvendigvis skepsis og mistillid og er skadelig for udviklingen i det europæiske samarbejde og i befolkningernes forståelse for det.

Jeg skal gøre en enkelt betragtning om samarbejdet her i tinget. Jeg kunne for det første godt have haft lyst til at citere, hvad Jens Otto Krag sagde her i folketinget, da man behandlede VKR-regeringens byrdefordelingsforslag, som man havde haft til behandling i 4 måneder, og hvor man betegnede byrdefordelingsomlægningen med meget stærke ord. Man havde 4 måneder til at færdigbehandle det dengang: fremsat 22. januar, sluttet 30. maj. I år har vi jo været ude for omfattende byrdefordelingsomlægninger: forslag fremsat 15. maj til gennemførelse 31. maj. Men jeg skal undlade at gøre det.

Jeg vil i stedet hæfte mig ved en sætning i statsministerens erklæring i dag, hvor det hedder: »Regeringens beskæftigelsesplaner vil blive videreført. Efterhånden som der bliver mulighed for det, vil vi inden for de givne rammer vurdere anvendelsen af midlerne med henblik på formål, der giver den størst mulige beskæftigelsesmæssige effektivitet.«

Jeg vil gerne hæfte mig ved udtrykket »vil vi vurdere«. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at dette ikke er noget, der kun vedrører S og V. De beskæftigelsesplaner, der her er tale om, er vedtaget som led i et bredere politisk forlig, forliget i 1977, hvori også deltog det radikale venstre og det konservative folkeparti.

Hvis der bliver tale om ændrede planer for anvendelsen af disse beskæftigelsesmidler, er det ikke et anliggende kun for regeringen, men også for dem, der var med til i sin tid at gennemføre beskæftigelsesplanerne. Jeg vil gerne sige, at vi for vort vedkommende i hvert fald ikke uden videre ville acceptere, at disse midler sløjfes. Siden vi vedtog de beskæftigelsesplaner, er bl. a. ungdomsarbejdsløshedsproblemet blevet større. Vi har behov for en stærk ekstra indsats på dette punkt, og midlerne kan ikke bare forsvinde.

Jeg vil gerne spørge regeringen helt konkret: agter man, som man plejer, når man indgår politiske forlig, at inddrage de partier i forhandlingerne om dette, som var med til i sin tid at gennemføre det?

Arne Bjerregaard (KrF):

I kristeligt folkeparti ønsker vi ikke at lægge skjul på, at vi er meget bekymrede over den økonomiske udvikling herhjemme. Vi kan altså ikke som hr. Erhard Jakobsen – selv om han har holdt en oratorisk udmærket tale – skyde det over på fællesmarkedet og sige, at nu får vi ændrede valg til Parlamentet i fællesmarkedet, og så skal fællesmarkedet løse vore problemer. Den snak har vi hørt tidligere, og den ønsker vi ikke at være med på nok en gang, dette, at når bare det sker, er problemerne nok løst i fremtiden.

På den baggrund hæftede jeg mig ved hr. Ellemann-Jensens indlæg heroppefra, hvor hr. Ellemann-Jensen sagde, at venstre var villig til at gennemføre upopulære indgreb. Nu går jeg ikke ud fra, at hr. Ellemann-Jensen er sadist, at hr. Ellemann-Jensen blot ønsker at gennemføre upopulære ting for at genere befolkningen; der må altså være en mening med at gennemføre upopulære ting. Selvfølgelig skulle vi andre med, og det vil vi selvfølgelig også gerne, men ikke blot fordi hr. Ellemann-Jensen siger, det er upopulære ting.

Derfor må jeg herfra spørge: hvilke upopulære foranstaltninger er det, hr. Ellemann-Jensen ønsker skal gennemføres, som skal rette op på landets økonomi? Vi kunne have tænkt os at få opskriften, for vi er helt enige med venstres formand og nuværende udenrigsminister, hr. Christophersen, når han udtaler, at de gamle økonomiske veje er lukkede. Men så må det da være interessant også for os i oppositionen og for os, som indbydes til samarbejde med regeringen, at få at vide, hvad det er for upopulære ting, man vil gennemføre, hvilke veje man vil gå, når de gængse veje er lukkede. Man kan ikke blot stå og indbyde til et samarbejde heroppefra, når man ikke har noget at indbyde til.

Jeg går ikke ud fra, at hr. Ellemann-Jensen vil gå herop og sige, at det er værdistigningsafgiften, der skal løse landets problemer, for så må jeg sige, det er blevet så